

Savurabildiğin Kadar Savur Hayat

— gul-deniz-ye · 25 Mart 2011

Hayat denilen yolculuk, doğduğu andan itibaren mi başlamıştı? Sanırım öyleydi... Dünyaya gözünü açtığı andan itibaren, farkında olmadan bir yolculuğa başlamıştı aslında...

Terk edilmesi gereken bir şehir vardı ve terk edilme zamanı gelmiş acılar. Yolculuk kaçınılmazdı. Bu yola çıkılmıyordu. Yeni bir yolda, bilinmeyen güzergâhlara doğru yelken açma zamanı gelmişti. Bir deniz yâda hava yolculuğu olabilirdi. Hangi şartlar ve araçlarla olursa olsun kadının bildiği iki şey vardı. Birincisi; her yolculuğun riskleri vardı. Yaşamla ölüm gibi. Denizde fırtına çıkabilir, gemi batabilirdi. Ama O mutlaka bir tahta bulup tutunmalıydı. İkincisi; evet, kesinlikle ya başaracak, ya başaracaktı. Bunun dönüşü yoktu. Her ne pahasına olursa olsun ayakları üzerinde duracaktı.

Bu karar alınmadan önce, iki çocuğu ile birlikte küçük bir aile toplantısı yapılmış, yeni başlangıcın sunacağı her türlü zorluklar konuşulmuş ve karara varılmıştı. Yolculuk yapılacaktı. En kısa zamanda yola çıkılması için biletler ayrılmıştı.

Ertesi günü hızlı bir şekilde bavullar hazırlanmış, üstün körü evde ki eşyalar toparlanabildiği kadar toparlanmıştı. Otobüs saati yaklaşıyordu. Kadın kendini, yaşayabileceği bilinmezlikler ve zorluklara karşı şartlandırıyor. Ok yandan çıkmıştı bir kere nereye gideceğinin pek bir önemi yoktu. Okun nereye düşeceğini artık zaman belirleyecekti.

Kadın bunları düşünürken yeğenin sesiyle irkildi."Teyze geç kalıyoruz, hadi artık otobüsü kaçıracaksınız. Tamam dedi . Acele ile bavullarını alıp dışarı çıktı. Herkes oradaydı. Onu seven dayısı, annesi, teyzesi. Hepsinin yüzünde hüzünlü bir ifade vardı Acımayın bana dedi içinden. Göreceksiniz başaracağım. Tek tek hepsiyle kucaklaştı, vedalaştı.

Sıra annesine gelmişti. Kadıncağız ağlıyordu. Belli ki kızının, torunlarının kaderine üzülyordu. Aslında gitmelerini istemiyordu. Korkuyordu kadın. Kızı hissetmişti annesinin korkularını.

Korkma anne, ağlama. İnan bana çocuklar ve benim için, her şey çok daha güzel olacak. Çocukların psikolojilerinin nasıl bozulduğunun farkındasın. Bu onların daha çok acı çekmemesi adına alınan bir karar. Bana güven, başaracağım.

Yaşlı kadın sadece ağlıyordu. Tek sözü "hakınızda hayırlısı olsun kızım. Tanrı sizinle olsun" Bavullar arabaya yerleştirilmişti. Otogara doğru yola çıktılar. On dakika sonra otogardaydılar. Ucu ucuna yetişmişlerdi. Otobüse binip de yol almaya başladıklarında, kadının tek görebildiği arkasında bıraktığı gözü yaşlı annesiydi.

Otobüse bindiklerinde çocuklarıyla sohbe koyuldular. Gidilecek şehirde akrabalarının olması gerekiyordu. Her ihtimale karşılık başı sıkıştığında kendisine dayanak olabilecek birilerine ihtiyacı vardı. Maddi ve manevi anlamda. Sonuçta yalnız bir kadın olacaktı. Üç kardeşinin bulunduğu İzmir'i tercih etmişti. Çocuklar mutluydular. Teyze ve kuzenlerinin olduğu şehre gidiyorlardı. Yabancılık çekmeyecekleri bir yer. Sohbetin ardından çocuklar uykuya daldılar. Kadını bir türlü uyku tutmuyordu. Geçmişte yaşananlar, yaşatılanlar hepsi beyninde Arap saçına dönmüş gibi dolaşıyordu. Bir anıdan diğerine savruluyor, oradan oraya atlayıp duruyordu.

Bunları düşünürken bir an pencereden gökyüzüne baktı. Gökyüzü yıldızları ile sakin görünüyor, ay tüm ihtişamını sunarak kadına sesleniyor, umut veriyordu.” Her şey çok güzel olacak...”

On beş yıl önce hayal kırıklıklarıyla başlayan, bir evlilik. Evliliğinin ertesi gününden itibaren başlayan sorunlar... En başa dönmüştü şimdi. Acıların ve olumsuzlukların başlangıcına. Evliliğinin daha ilk günlerinde sorunlar başlamış ve kadın henüz çocuğu yokken ayrılmak istemiş eşi ile tartışmışlardı. Bavulunu topladığında kocası önüne geçmiş, sözler vermişti. Yeni evliydim. Hayatına giren tek ve ilk erkekti. Neden o zaman ısrarcı davranıp bitirmemişti. Kendine kızıyordu şimdi. Büyük bir olasılıkla aşkın verdiği bir hoşgörü ve affetme isteğiydi diye düşündü. İnanma isteği. Evlendikten sekiz ay sonra hamile kalmış, dokuz ay sonra son derece sağlıklı kızını dünyaya getirmişti. Eşi ile arasındaki tek sorun, ailesiydi. Evlendiği günden beri kadını istememişler ve on beş yıl boyunca boşa karını diye tutturmuşlardı. Aslında her şey çok güzeldi. Kocasını, kızının doğumundan sonra, başlarından hiç ayrılmıyor, tepsilerle yemeğini ayağına getiriyordu. Doğumundan üç ay önce kayınvalidesi ve kayınbabası gelmişti. Kızının yarı kırkında, kocası ile babası, babasının ısrarı ile birlikte balığa gitmişlerdi. Balıktan döndüklerinde eşi, bambaşka bir insandı. Ne söylenmiş, ne konuşulmuş hiç bilmiyordu. Tek gerçek, kocasının balığa gitmeden önceki insan olmadığıydı. Ne kızı ile ilgileniyordu, nede karısıyla. Bir şeyler kopmaya başlamıştı... Kocasının ailesi bir türlü gitmiyordu. Bundan sonra her sene sonbaharda gelip yaza doğru gideceklerini öğrenmişti. Oğulları evlenir evlenmez emir vaki bir şekilde İstanbul’ da ki evlerini büyük kızlarına vermişler, yazı memleketlerinde, yılın diğer aylarını da oğullarıyla geçireceklerini söylemişlerdi. Kadın üzülmüştü. Zaten evlendiğinin ertesi günü gelmişler, bir aya yakın bir süre birlikte kalmışlar, çevrenin yadırgaması ve lafları üzerine utanma belası gitmişlerdi. Evlilik öncesi eşi ailesine söz vermişti. Birlikte yaşanmayacak arada bir gidip gelecekler diye. Yalan mıydı?, her şey köprüden geçene kadar mıydı?Evet maalesef öyleydi. Kadın geçmişini sorgularken her şey tüm çıplaklığıyla önündeydi.” Neden” dedi.” Neden o zaman bunları göremedim?””Bunları sorgulamak yanlış” dedi kadın, yaşanan yaşanmıştı, düşünmek, geçmişe dönmek, kendini sorgulamak neyi değiştirecekti ki?

Zeki, akıllı iki çocuğu vardı. Evliliği süresince onları en iyi şekilde yetiştirmeye çalışmıştı. Ve bunu başarmıştı da. Çocuklarının okuluna gittiğinde gerek dersleri, gerekse davranışlarından dolayı öğretmenlerinden övgü dolu sözler duymak mutluluk vericiydi. Yıllarca kocası ona hep” senin çocukların” demişti. Çocukları ile hiçbir zaman ilgilenmemişti. Gelinlerin çocukları sevilmezdi çünkü. Ailesinin sözleriydi bunlar. Asla gerçek bir aile olamamışlardı. Aynı evde olmalarına rağmen adam sanki başka bir alemde yaşıyor gibiydi. Çocukları ile arasında bir sloganları vardı. Birimiz üçümüz, üçümüz birimiz için.. Ama hiçbir zaman dörtlü olmayı başaramamışlardı. Ailesi ve kocası. Çocuklar ve kendisi. Çocuklarıyla üç silahşörleri oynuyordu aslında. ”Biz üç silahşörleriz” diyordu. Kocasını ve ailesi içinde ”ana, oğul ve kutsal ruh” sloganını bulmuştu. Hatta bazen eşine” Soyut Sadi” dediği bile oluyordu. Bir mizah dergisinin karakteri. Çünkü adam, işten gelir gelmez yemeğini yiyip uyuyor, sabah kalkar kalkmaz işe gidiyordu. Aralarında hiçbir paylaşım yoktu. Sanki onlarla zaman geçirirse ailesini silip atabileceğini düşünüyor akli sıra önlem alıyordu. Bu düşüncesini de çok güzel dile getirmişti.” Gerçek ne olursa olsun inanmayacağım, suçluda olsalar onlar benim ailem. Ben inanmak istediğime inanırım” bu sözler üzerine kadın gülümsemiş hiç itiraz etmemişti. Gerçeği görmek istemeyen bir insana gerçeği gösteremezdi. Son noktayı koymuştu karşısında ki, araya örülen duvarı kendi yıkamazdı. Biliyordu ki yıkmaya çalıştıkça

karşı taraf önlem alacak daha da kalınlaştıracaktı. Tecavüz kaçınılmazdı, tecavüz kaçınılmazsa anı değerlendirmek lazımdı. Aynı evin içinde iki ayrı dünya oluşuvermişti. Adam işten geliyor, sofrası hazırlanıyor, hürmette, saygıda ailesine kusur edilmiyordu. Karın tokluğuna çalışan bir köle gibi hissediyor, gün geçtikçe kendine yabancılaşıyordu. Babasız büyümüştü. Ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Maddi anlamda sorun yaşanmasa bile, bir kanadı kırık kalıyordu insanın. Bu duyguları çocuklarının yaşamasına izin vermeyecekti. Hiç değilse bir on yıl daha. Hesaplamıştı. Çocuklarının bazı yaşananları anlayabilmeleri için bir on yıla daha ihtiyaç vardı...

Kayınbabası hastaydı... Onlarla geçirdiği her gün şahit olduklarına şaşıyordu. Adam şeker hastasıydı. Şeker gizliden yükselmiş kayınbabasının böbreğine vurmuştu. Bir sabah kalktıklarında kayınbabası midesinden rahatsız olduğunu söylemişti. Zaaflı vardı işte. Babaları seviyordu. Hep bir babası olsun istemişti. Evleneceği insanın babasının sağ olmasını dilemişti." Kendi öz babam gibi seveceğim" demişti. Evet, bir kayınbabası vardı ama sadece vardı." Baba ben sana hemen nane limon kaynatayım" demiş, mutfığa gitmiş, nane limonu hazırlayıp getirmişti. Kayınbabası daha içerken kusacağını söylemiş ve tuvalete gitmişti. Adam kan kusmuştu. İç kanama geçiriyordu. Vücutta ürenin yükselmesi iç kanamaya sebep olmuştu. Kayınvalidesi üzerine yürümüş," sen yaptın ne koydun içine" demişti. Ne kadar üzülüğünü hatırladı. Gerçek ortaya çıktığında utanmamışlar mıydı? Hayır utanmamışlardı.

Kayınbabasının rahatsızlığından dolayı sıkı bir diyet yapması gerekmişti. Ama ilginç olan diyet yaptırmak yerine kayınvalidesi ve görümceleri adamın önüne yemekleri koyup" ye baba nasıl olsa öleceksin, bari yiyerek öl," bu olay hayatında ki en büyük şoklardan biriydi. Ama daha sonra buna benzer olayları yaşadıkça şaşırılmaya başladı. Nede olsa ilginç ve değişik insanlar olduklarını öğrenmişti. Kayınbabasının ölüm haberini aldıklarında annesindeydi." Anne ne yapacağım" demişti. "Salih artık nasıl kendine gelir bilemiyorum, her şey daha kötü olacak". Eşi, ailesinin isteği üzerine kendini cenazeye götürmemişti, istememişlerdi, kocası da onların isteğini yerine getirmişti. Cenazeye istenmeme suçu neydi bilmiyordu ama istenmemişti. Sadece incinmişti. Çünkü yeri gelmiş kayınbabasına hizmet etmiş, kusmuşunu temizlemiş, kısmi felç geçirdiğinde eliyle saçlarını okşamış , "korkma baba düzeleceksin," diye adamı teselli etmişti. Cenazede bulunmak hakkıydı.

Acı bir frenle kadın birden düşüncelerinden sıyrıldı. Önlerinde giden otobüs bir ticari araca çarpmıştı. "Aman tanrım" dedi , "dilerim ölü yoktur". Ölü yoktu ama yaralı vardı. Aşağıya inen yolcular söylemişlerdi. Bir an hayatın ne kadar kısa olduğunu düşündü. Bu kaza kendi başlarına da gelebilirdi. Ve yaralananlardan birileri çocukları olabilirdi." Allah korusun" dedi kadın, "çok şükür tanrım, sana şükürler olsun, sınıdığın bunlar olsun" diye mırıldandı. Ağlama seslerini duyabiliyordu. Çığlıkları, bağrıışmaları. Otobüs boşalmıştı, yolcular aşağıdaydı, kendisi inmemişti, çocukları uyuyordu. Polis, kalabalığı dağıtıyordu. Yol kısa bir süreliğine trafiğe kapanmıştı. İki araçta yolun dışına doğru savrulmuş, sadece otobüsün arka kısmı yolun orta tarafına doğru uzanmıştı. Yol tek yönlü olarak açılmıştı. Yolcular otobüse binmeye başladılar, en son kaptan şoför, muavin bindiler. Yolcu kontrolü yapıldıktan sonra yola devam ettiler. Akıllı hala kazadaydı. Feryatlardaydı. Geçmişe ait anılar aklından çıkıverdi. Başını tekrar pencereden dışarıya çevirdi.

Ay gökyüzünde hala parlıyor, seyretmek insana huzur veriyordu. Tuz gölünün bembeyaz yansımasıyla manzara harikaydı.

Ne kadar düşünmek istemese de, yaşadıkları kadını rahat bırakmıyordu.şahit olunan kaza olayı anlık uzaklaştırmıştı, içsel ve geçmişe olan yolculuğundan.Tekrar anılar sardı beyinini.

Boşanırsa her şeyden kurtulabileceğini düşünmüştü. Baskılardan, eşinin ve ailesinin tacizlerinden. Boşanma kararı aldığına pişman değildi. Hiç üzülmemişti. Üstünden ağır bir yük kalkmıştı. Özgürdü. Gün geçtikçe, elinden alınan, dejenere olan kişiliğine yeniden kavuştuğunu hissediyordu. Manevi işkencenin ne kadar büyük olduğunu ve acı verdiğini düşündü. İnsanın gururunun onurunun elinden alınması kadar kötü bir şey yoktu. Yaşadığı hayatta bir dikta rejimi hâkimdi ve o çocuklarının adına isyan edip terk edemiyordu. Çocuklarının elinden alınması ile tehdit ediliyordu. Kadın karar vermişti adam bırakana kadar gitmeyecekti. Böyle bir ortamda çocuklarını bırakıp gidemezdi. Bu onların yok olmalarına sebep olurdu. Buna hakkı yoktu. Dünyaya getirirken "sizi dünyaya getirebilirmiyim?" diye sormamıştı. O halde, fedakârlık ve sorumluluklarına devam etmeliydi. Elinden alınan bir hayat dahi olsa.

Evliliğinde eşinin yıllarca içinde yaşattığı, ukde aşkını hatırladı. Oğluna dokuz aylık hamileydi. Adam kapıdan girmiş, gözlerinin içi gülerek," biliyor musun "demişti," Fatma eşinden ayrılmış". Bu sözler karşısında kadın," buyur git o zaman" demişti. Olay bununla da sonlanmamış, yedi sene önce İstanbul'a gittiği bir dönem Fatma ile buluşmuş duygularını açıklamış ama kadın umut vermemişti. Bu olayı hiç çekinmeden ve utanmadan karısına anlatmış, bunun üzerine tartışmışlardı. Tartışmanın sonunda kadın eşyalarını toparlamış ve yaşanmamış aşkların büyüü ile uğraşamam diyerek evi terk etmişti. Kocası peşinden gelmiş, her zaman yaptığı gibi sözler vermiş, çocukları ile geri dönmek zorunda kalmıştı. Çünkü ilk kullandığı çocuklarıydı ve çocuklar kadının alması gerekli radikal kararları hep engelliyordu. Yedi sene sonra müdür olunca, ukde aşkının da aklına adamı on yedi yıldır sevdiği gelmiş ve iki sevgili yıllar sonra aşklarını yaşamaya karar vermişlerdi. Eşi önce" annemi istemiyorsunuz o yüzden sizi istemiyorum, al çocukların da senin olsun" diyerek ayrılma kararını açıklamıştı.Kadın balıklama atlamış, anlaşmalı bir şekilde tek celsede boşanmışlardı. Hiç bir şeye itiraz etmemişti. Korkmuştu. Kocasının boşanma kararından vazgeçmesinden, yada çocuklarını vermemesinden. Onu kızdırmamaya çalışmıştı. Ama asıl gerçek boşandıktan sonra ortaya çıkmıştı. Kızı tesadüf eseri babasının gizli aşkını ortaya çıkarmış, kadınla aralarında bir sürtüşme geçmişti. " her ikinizden de nefret ediyorum, beni iğrendiriyorsunuz" diyerek kız son noktayı koymuştu. Aslında bir çocuk için en doğal tepkiydi, bir yıkım yaşıyordu. Ne beklenebilirdi ki. Ama adam kızını anlayamamış yada anlamak istememişti. Zorla kadını sevdirmeye çalışmış, annesinin yerine koyma mücadelesine girmişti. Çocuk tepki verdikçe adam üzerine gidiyordu. Adamın sevgilisi ile tanışmak istemiyordu çocuk. Aralarında kısa bir süre sonra bir görüşme geçmiş yine kızı, kadınla atışmıştı. Kadın sevgilisine ceza vermiş, üç gün telefonlarını açmamıştı. Küçük kızla arasında geçen polemiğin acısını sevgilisinden çıkarmış, daha sonra adamı kızına karşı örgütlemişti. Adam kızını dinleme ihtiyacı bile duymamış, kızını suçlamış ve tartaklamıştı. Bu olayları duyunca sinirlenmişti. Eşine telefon açmış çocuğuna bunu yapma hakkı olmadığını, velayetin onda olduğunu, çocuğunu hemen yanına getirmesini söylemişti. Adam yolda kızını getirirken kızına "ne yapayım çok inatçı, dik başlı, idare etsen ölür müsün?" demişti. İnanamıyordu. On üç yaşında ki çocuk mu kırk dört yaş idare edecekti, kırk dört yaş mı on üç yaş. Çıldırılmıştı. Bu olay, çocuklarının her hafta sonu babalarının yanında neler yaşadıklarını da ortaya çıkarmıştı. Kızı her hafta sonunda babadan bir tokat dahi olsa tartaklanıyordu. Oğlu anlatmıştı. Çocuklar anneleri üzülmesin diye bir şey anlatmıyorlardı. Kızının neden gün geçtikçe

daha hırçın daha öfkeli ve içe kapanık olduğunu anlamaya başlamıştı. Doktora gitmeleri gerekiyordu. Çünkü artık bir şeyleri kontrol edemiyordu. Gözlerinin önünde kızı yok olup gidiyordu. Artık kesin kararlıydı babaları dahi olsa hiç kimse çocuklarına zarar veremeyecekti. Bunun için gerekli olan ne varsa yapacaktı. Babadan belli bir süre uzaklaşmaları en mantıklı çözüm gibi görünüyordu. Ama bu kararı tek başına vermek istemiyordu. Psikiyatristini aradı. Durumu izah etti. Doktorunun çocukları ile görüşmesi gerekiyordu. Bu görüşmelerin ardından kızına mani depresif teşhisi koyulmuştu, Ve ilaç almaya başlamıştı çocuk. Bunlar babanın hiç umurunda değildi. Adam kendine sil baştan bir hayat kurma derdindeydi. Bir iki görüşmenin ardından doktorun, oğlu ile vedalaşırken "tilki gibi baban var oğlum yolunuz açık olsun " sözlerini işitmişti. Düşünceleri doğruydu. Babalarından bir dönem uzak kalmalarında fayda vardı. Hiç değilse boşanma olayını tam anlamı ile algılayana kadar. İşte bu sebeplerden dolayı başka bir şehre yerleşme kararı alınmış, ve yolculuk başlamıştı. Bir yandan kendine ait olmanın huzurunu yaşarken, diğer yandan çocuklarının psikolojik sorunları kadını iyice yormuştu. Üzerine yılların birikimi de eklenince iyice çökmüştü. Ama onun zayıf olma gibi bir şansı yoktu. Yada pes etme...

Kadın düşüncelerinden otobüs muavininin anonsuyla kopuverdi. Meşhur çay ve ihtiyaç molası. Yolculukların vazgeçilmez anonsları diye düşündü. Gülümsedi. Çocuklarını uyandırdı. Acıkmış olduklarını düşündü. Bir şeyler yerken, çocuklarına baktı kadın. Bu karmaşada yaşama ve ayakta durabilme gücünü kesinlikle onlardan alıyordu.

O arada kızı seslendi. Anne, biliyor musun, babamla boşanmanızı gerçekten istedim. Ayrılırsanız belki babam değerimizi anlar ve bizi sahiplenir. Ama gördüm ki hiç bir değerimiz yokmuş Kadın bunları duyunca duygulandı. Haklıydı kızı, hiç değerleri yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı. Bir an ne cevap vereceğini şaşırı. Çocuklar, gökyüzüne bakın, aya bakın, ne kadar güzel değil mi? Bize gülümsüyor Evet anne dedi oğlan. Gerçekten gülümsüyor. Gözleri dolu doluydu evladının. Söylenecek başka söz bulamamışlar ,susmuşlardı. Otobüsün mola saati bittiğinde tekrar otobüse bindiler. Anne oğlu ile aynı koltukta oturuyordu. Nedense kızı ayrı oturmak istemişti. Belli ki onun da düşüneceği çok şeyi vardı. Kim bilir aklından neler geçiyordu. Yaşlıtlarına göre duygusal farkındalığı üst düzeyde olan bir kızdı. O her şeyin farkındaydı. Bu durum karşısında çaresizliğini düşündü. Onu teselli etmek için ne söyleyebilirdi ki.

Söylenmedik söz mü kaldı?

Alınmadık can mı?

Uçmadık kuş mu?

Söyle kaç yaşındaydı aşk?

Hüzün kaç yaşında? Sevda kaç yaşında?

İçinden Refik Durbaş'ın dizeleri geçti. Puslu ve hüznü ruh hallerinde sevdiği şiirlerin aklında kalan dizeleri sıralanıverirdi. Bazen de satırları. Onları kim bilir neler bekliyordu? Detayları düşünmek istemedi. Hayyam"ın dörtlüğünü hatırladı.Taş yağsın isterse çok sürmez "diyordu Hayyam..."Dakka şaşma dakika yaşamaya bak..."

Ortada yaşanan bir fırtına vardı. Rüzgâr nerelere sürükleyecekti onları. Biliyordu ki kadın, her fırtınanın

sonu durağanlıktı. Bu sefer beyninde ne geçmiş, ne gelecek vardı. Hayatın yaşanıması zorunlu bir yolculuk olduğunu dūřunuyordu. Acıları ve mutluluklarıyla bir bütun olduğunu. Her halükarda yaşanıması gerekiyordu. Mutluluk sonsuza dek yaşanamazdı, acılar da öyle, inişleri ıkışları, virajları bol olan bir yoldu hayat. Ecel kapıyı alana kadar.” Acaba ölümden sonra yaşanıması gereken başka seyahatler var mı?” diye dūřündü. Nedense bu dūřünce gülümsetti kadını. Yine filozofluğu tutmuştu. Sorgulama, çözmeye çalışma süreci. Yine sevdiği şiirlerin dörtlükleri, satırları geçti aklından ardı arkasınca.

“ Sevgi kuşun kanadında, sevgi senin yüreğinde, sevgi başucumuzda...

Dünyayı güzellik kurtaracak bir insanı sevmekle başlayacak her şey...

Dünyayı, şehri ve seni kucaklamak istiyorum...”

Ne çok severdi şiir okumayı, boşanmanın ardından yeniden edebi dünyasına dönmüştü. Elinden alınan tüm zevklerine ve mutluluklarına kavuşmuştu. Biliyordu, bu bunalımlı ve karanlık gibi görünen sürecin sonu aydınlık olacaktı. Yaşanımlar doğal bir süreçti ve her şey zamana bırakılmalıydı.

Bunları dūřünürken, otobüs otogara girmiřti, kaptan yolculara geçmiř olsun diyordu. Ođlu sesini deđiřtirerek kızıyla beraber řoförün taklidini yaparak gülüřüyorlardı, Yüzünde bir tebessüm oluřtu.

Gülmek ne çok yakışıyordu çocuklarına. Gülmek tüm çocukların hakkıydı.

Bavullarını alırlarken, içindeki umutlarının yanında korkularını da hissetti bir an. Tanrı sınıyordu onları.

Sınanmalarının bunlar olmasını diledi. “ok şükür Tanrım. Binlerce şükürler olsun, bizi dermansız dertlerle sına” diye mırıldandı. Her şey çok güzel olacaktı. Güç ilerinde ki sevgideydi.

Güneşe çevirdi başını, karşıya baktı, kalabalığa,” asıl seyahat ve yol şimdi başlıyor” dedi. Acı ama güç dolu bir gülümseme yayıldı yüzünde. Çocuklarını yanına alarak servise doğru ilerlediler...